

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudkyň JUDr. Evy Pechové a Mgr. Martiny Weissové ve věci

žalobce

RegioJet a.s., IČ: 283 33 187
sídlem nám. Svobody 86/17, Brno

proti

žalovanému

Správa železnic, státní organizace,
IČ: 709 94 234
se sídlem Dlážděná 1003/7, Praha 1

za účasti osoby zúčastněné
na řízení

České dráhy, a.s.
sídlem nábreží L. Svobody 1222, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí představenstva žalovaného ze dne 15. 9. 2016, č. j. 37593/2016-SŽDC-O25,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba na řízení zúčastněná nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí generálního ředitele státní organizace Správy železniční dopravní cesty (dále též „žalovaný“) uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Správy železniční dopravní cesty (dále jen „Správa železnic“) ze dne 19. 8. 2016, sp. zn. 34924/2016-SŽDC-O27, kterým byla podle § 15 odst. 1 ve spojení s § 2 odst. 4 a § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění rozhodném (dále jen „informační zákon“), odmítnuta v části pod písm. a), c), d), e) žádost žalobce o poskytnutí informací:
 - a) jakým způsobem a z jakých důvodů se měnila cena za převod části závodu „Železniční stanice“ a zaslání podkladů, na základě kterých byla cena měněna;
 - b) zaslání veškerých znaleckých posudků, včetně příloh, které byly vypracovány k ocenění část závodu „Železniční stanice“;
 - c) sdělení výše příjmů a výdajů části závodu „Železniční stanice“ za období posledních deseti let ode dne doručení této žádosti;
 - d) sdělení výše staničního poplatku, kterým je a/nebo bude spolufinancován provoz nádražních budov převáděných v rámci závodu „Železniční stanice“. V případě, že je staniční poplatek pro jednotlivá nádraží různý, žádáme o sdělení skutečností, na základě kterých došlo k takovému rozlišení a výši jednotlivých staničních poplatků;
 - e) zaslání veškerých znaleckých posudků včetně příloh, které se týkají výše staničních poplatků nádražních budov převáděných v rámci závodu „Železniční stanice“;
 - f) zaslání smlouvy o převodu části závodu „Železniční stanice“, kterou uzavřely společnost České Dráhy, a.s. jako převodce a povinný subjekt jako nabyvatel, a to včetně veškerých příloh.(dále jen „žádost“).

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce v žalobě nejprve v obecné rovině namítal, že žalobou napadené rozhodnutí i rozhodnutí Správy železnic jsou nezákonná a nesprávná, rovněž tak nesouhlasil s právním posouzením věci ze strany Správy železnic a žalovaného. Vysvětlil, že žádost podal v souvislosti se smlouvou o převodu části závodu „Železniční stanice“, která byla uzavřena mezi osobou zúčastněnou na řízení (na straně převodce) a žalovaným (na straně nabyvatele). Jelikož smlouva byla uzavřena před podáním jeho žádosti, musely být žádostí požadované údaje v dispozici žalovaného, a proto mu měly být poskytnuty.
3. Konkrétně k argumentům žalovaného, jimiž odůvodnil neposkytnutí informací žalobci pod písm. a) v žádosti, namítal, že nepožadoval poskytnutí neexistujících informací, které by teprve měly být vytvořeny. Naopak byl přesvědčen, že požadoval informace, které bylo možno zjistit z dokumentů, které má žalovaný v dispozici, jelikož na jejich základě došlo ke změně ceny za převod části závodu. V této souvislosti odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011 – 67, dále ze dne 27. 11.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

2013, č. j. 8 As 9/2013 – 30, a konstatoval, že v dané věci byl převod části závodu financován z veřejných rozpočtů, jelikož se jednalo o převod části závodu do majetku České republiky, jejímž hospodařením byl pověřen žalovaný. Dovodil pak, že jeho požadavek na informace v dané věci je v souladu s veřejným zájmem, neboť požadované informace umožňují efektivní kontrolu nakládání s veřejnými prostředky.

4. Dále žalobce k argumentům žalovaného, jimiž odůvodnil neposkytnutí informací žalobci pod písm. c) v žádosti, namítal, že jak žalovaný, tak osoba zúčastněná na řízení jsou veřejnými institucemi, tudíž musí svou činnost vykonávat s péčí řádného hospodáře. Žalobce byl přesvědčen, že osobě na řízení zúčastněné svědčila povinnost vést veškeré záznamy a evidenci svého majetku dle právních předpisů, tudíž tyto údaje měly být žalobci poskytnuty.
5. Dále nesouhlasil s tvrzením žalovaného v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, že v odvolání připustil možnou neexistenci požadovaných informací. Uvedl, že v odvolání jen konstatoval, že k vymezení pojmu část závodu „Železniční stanice“ došlo až v průběhu roku 2015. Nicméně v odvolání rovněž upozornil, že majetek, který byl zahrnut v části závodu „Železniční stanice“ byl ve vlastnictví osoby na řízení zúčastněné nejméně po dobu 10 let před podpisem smlouvy. Smluvní strany navíc musely při stanovení výše ceny převáděného majetku vycházet z údajů o tomto majetku.
6. K argumentům žalovaného, jimiž odůvodnil neposkytnutí informací žalobci pod písm. d) a e) v žádosti, uvedl, že jsou vnitřně rozporné. Poukázal na to, že v části odůvodnění pod d) žalovaný tvrdil, že stanovení výše železničního poplatku: „*bude teprve předmětem budoucího rozhodnutí povinného subjektu*“, následně v části odůvodnění pod písm. e) již tvrdil, že příslušný znalecký posudek je: „*novou informací, která vznikla při a pro přípravu budoucího rozhodnutí povinného subjektu o výši staničního poplatku*“. Zdůraznil, že je zřejmé, že předmětný znalecký posudek, ze kterého vychází výše staničních poplatků, v době podání žádosti existoval, tudíž se nejedná o nové informace.
7. Žalobce navrhl soudu, aby rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí dopravního podniku zrušil a nařídil, aby žalobci byly požadované informace poskytnuty.
8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 8. 1. 2017 nesouhlasil s podanou žalobou. Zdůraznil, že žalobci poskytl veškeré podklady, na jejichž základě byla cena za převod části závodu stanovena, tj. příslušné znalecké posudky. Pokud by měl žalobci poskytnout informace k části pod písm. a) žádosti, znamenalo by to pro něj nutnost vytvoření nových informací. Povinnost disponovat požadovanými informacemi není žalovanému stanovena ani žádným právním předpisem. Odkazy žalobce na judikaturu Nejvyššího správního soudu, neměl žalovaný za příléhavé k argumentaci žalobce, nýbrž je měl za příléhavé k vlastní argumentaci v dané věci. Navíc odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2016, č. j. 6 As 141/2011 – 67, s tím, že po žalovaném nelze požadovat v žádosti obsažené informace, jelikož by sestavení těchto informací pro žalovaného představovalo vytvoření nové informace, na níž se ale informační zákon nevztahuje.
9. Upozornil, že je pod soustavným dohledem specializovaných externích kontrolních orgánů. Veřejnost je oprávněna jeho hospodaření kontrolovat i prostřednictvím výročních zpráv. Žalovaný byl proto přesvědčen, že cílem získání informací ze strany žalobce je snaha o využití požadovaných informací v konkurenčním boji a o účelovou zátěž žalovaného.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

10. K žalobcem požadovaným informacím pod písm. c) v žádosti konstatoval, že je nemohl poskytnout, jelikož předmětná část závodu byla vymezena jen rok před vytvořením návrhu smlouvy o jejím převodu. Tedy sporná část závodu nebyla předtím samostatnou jednotkou, pro kterou by byly vedeny žalobcem požadované údaje. Jelikož žalobcem požadované údaje fakticky u žalovaného neexistují, nelze mu poskytnout ani příslušné podklady. Žalovaný za povinný subjekt požadovaných údajů označil osobu zúčastněnou na řízení.
11. Dále k požadovaným informacím pod písm. d) a e) žádosti nejprve odmítl, že by jejich odůvodnění bylo vzájemně rozporné. Vysvětlil, že výše staničního poplatku nebyla stanovena ani v době podání žádosti ani v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí. O výši poplatku totiž žalovaný teprve vydá budoucí rozhodnutí. Popřel, že by existovaly znalecké posudky zabývající se výší staničního poplatku. Připustil, že byl vypracován znalecký posudek, ve kterém byla stanovena cena za převod části závodu, v níž byla predikována budoucí souhrnná výše staničního poplatku. Tento znalecký posudek byl žalobci poskytnut.
12. Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu zamítl.
13. Osoba na řízení zúčastněná se ve věci vyjádřila tak, že s ohledem na náleznost Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1146/16 ze dne 20. června 2017 není povinnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 informačního zákona, a proto odmítá požadované informace vydat a žádá zamítnout žalobu.
14. Na ústní jednání se dostavil pouze žalovaný, který setrval na svém procesním stanovisku ve věci. Odkázal jak na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, tak na své vyjádření k žalobě. K žalobcem požadovaným informacím týkajícím se staničního poplatku doplnil, že jeho výše dosud nebyla žalovaným určena, což doložil emailovou zprávou ze dne 3. 3. 2020.

III.

Obsah správního spisu

15. Žalobce zaslal Správě železnic žádost ze dne 5. 8. 2016 o poskytnutí informací dle informačního zákona, která směřovala k získání informací v souvislosti se smlouvou o převodu části závodu, jak je uvedeno výše v bodě 1. tohoto rozsudku.
16. Správa železnic dne 19. 8. 2016 žádost žalobce v části pod písm. a), c), d), e) odmítla dle § 15 odst. 1 ve spojení s § 2 odst. 4 a § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona. V odůvodnění uvedla, že předmětem žalobcem požadované informace v části žádosti pod písm. a) je vytvoření nové dosud neexistující informace, kterou není Správa železnic povinna dle § 2 odst. 4 informačního zákona vytvářet či mít k dispozici; proto odmítla žalobci poskytnout i související podklady. Ze zcela shodných důvodů byl odmítnut i požadavek žalobce na poskytnutí informací v části c) žádosti. Správa železnic navíc vysvětlila, že část závodu „Železniční stanice“ posledních 10 let neexistovala, tudíž k této části závodu neexistují údaje o příjmech a výdajích za posledních 10 let. Tato část závodu byla vymezena až v době vytváření návrhu Smlouvy o převodu, tzn. cca v době 1 roku před jejím uzavřením a nebyla samostatnou jednotkou, pro kterou byly vedeny požadované údaje. Správa železnic dále k předmětu žalobcem požadované informace v části žádosti pod písm. d) uvedla, že nelze poskytnout údaje týkající se výše staničního poplatku, jímž je/bude spolufinancován

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

provoz nádražních budov převáděných v rámci části závodu „Železniční stanice“, neboť ty budou teprve předmětem budoucího rozhodnutí. Zároveň Správa železnic odmítla poskytnout informace požadované žalobcem v části žádosti pod písm. e), jelikož i tyto informace označila za nové informace, které vznikly při a pro přípravu budoucího rozhodnutí povinného subjektu o výši staničního poplatku. Konstatovala, že dle § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona omezuje žalobci poskytnout požadované znalecké posudky, když jejich poskytnutí by mohlo vést k narušení rozhodovací činnosti Správy železnic, neboť Správa železnic bude rozhodovat o výši staničního poplatku v budoucnu. Přičemž poskytnutím požadovaných údajů by u žalobce mohlo dojít k získání výhody před jinými subjekty podnikajícími v dopravě na železnici.

17. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný dne 15. 9. 2016 žalobou napadeným rozhodnutím tak, že je zamítl a rozhodnutí Správy železnic potvrdil. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalovaný se zcela ztotožnil s právním posouzením věci Správou železnic. K odvolacím námitkám proti neposkytnutí informací v části a) žádosti žalovaný konstatoval, že cena za převod části závodu „Železniční stanice“ byla stanovena na základě znaleckých posudků, které byly žalobci poskytnuty. Zdůraznil, že nelze vyhovět nelogickému požadavku žalobce na poskytnutí informace týkajících se *způsobu změny jeho ceny*, jelikož cena byla stanovena na základě znaleckých posudků; podklady, na jejichž základě byla cena za převod části závodu měněna, tzn. příslušné znalecké posudky, byly žalobci poskytnuty. Žalovaný rovněž tak zcela potvrdil argumentaci Správy železnic v případě neposkytnutí informací požadovaných žalobcem pod písm. c) žádosti. Zopakoval, že převáděná část podniku byla vymezena teprve v době vytváření návrhu smlouvy o jeho převodu, požadované informace ani podklady k nim tak fakticky neexistují. Žalovaný se taktéž ztotožnil s odepřením poskytnutí informací požadovaných pod písm. d) a e) žádosti. Předně popřel vnitřní rozpor odůvodnění těchto částí informací v rozhodnutí Správy železnic. Vysvětlil, že výše staničního poplatku nebyla v době podání žádosti ani v době vydání odvoláním napadeného rozhodnutí stanovena. Jedná se tedy opět o požadavek na poskytnutí budoucího rozhodnutí, což dle § 2 odst. 4 informačního zákona nepodléhá informační povinnosti. Žalovaný doplnil, že žalobcem požadovaný posudek v části žádosti pod písm. e) je pouze jedním z podkladů, na jejichž základě Správa železnic rozhodne o výši staničních poplatků. Pokud žalobce požadoval znalecký posudek k informacím v části žádosti pod písm. e), pak žalovaný upozornil na to, že se jedná o novou informaci, jež byla vytvořena a vznikla při přípravě rozhodování Správy železnic a do vydání příslušného rozhodnutí lze její poskytnutí odepřít dle § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona.

IV.

Posouzení žaloby

1. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění rozhodném (dále jen „s.ř.s.“), jelikož účastníci s tímto rozhodnutím souhlasili.
2. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.).
3. Žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

4. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
5. Podle § 2 odst. 4 informačního zákona: „*[p]ovinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.*“
6. Podle § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona: „*[p]ovinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud: jde o novou informaci, která vznikla při přípravě rozhodnutí povinného subjektu, pokud zákon nestanoví jinak; to platí jen do doby, kdy se příprava ukončí rozhodnutím.*“
7. Podle § 15 odst. 1 informačního zákona: „*[p]okud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.*“
8. Soud považuje za vhodné nejprve připomenout, že účelem § 2 odst. 4 informačního zákona je bránit povinné subjekty před tím, aby byly na základě žádostí podle zákona o svobodném přístupu k informacím povinny vytvářet či obstarávat nové informace jako například analýzy dat shromážděných při své rozhodovací činnosti apod., jimiž nedisponují a nejsou povinny disponovat. Ustanovení § 2 odst. 4 informačního zákona je třeba vykládat v souladu s definicí informace obsaženou v § 3 odst. 3 informačního zákona, tj. že jde o obsah již zaznamenaný na určitém nosiči, čímž povinnost poskytovat informace míří do minulosti, tj. vůči skutečnostem, které již nastaly a trvají (nebo podle názoru žadatele nastat měly či mohly).
9. V dané věci je mezi účastníky řízení sporné, zdali lze žalobcem požadované informace v části žádosti pod písm. a), c), d) dle § 2 odst. 4 informačního zákona a v části žádosti pod písm. e) dle § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona, poskytnout či nikoliv; když žalobce je přesvědčen, že jím požadované informace musela mít Správa železnic k dispozici ke dni uzavření smlouvy o převodu části závodu. Ze správního spisu vyplynulo, že smlouva o převodu části závodu „Železniční stanice“ byla podepsána dne 24. 6. 2016.
10. Žalobce v žádosti požadoval v části pod písm. a) poskytnout informace týkající se změny ceny za převod části závodu a zaslání podkladů k této informaci. Soud jednak poukazuje na obecnost požadavku žalobce, ze kterého ani není jasné, kdy, příp. v jaké souvislosti, mělo dle tvrzení žalobce dojít ke změně v ceně části závodu v rámci smluvního procesu. Soud ve správním spise nenalezl žádný dokument, ze kterého by bylo zřejmé, jakým způsobem probíhala jednání dotčených smluvních stran ohledně určení ceny převáděné části závodu. Soud porovnáním ve znaleckých posudcích vypracovaných za účelem stanovení hodnoty majetku převáděného závodu ze dne 31. 1. 2016 a ze dne 30. 4. 2015 zjistil, že znalecký posudek ze dne 30. 4. 2015 stanovil tržní cenu závodu na 3 240 000 000 Kč, přičemž do oceňovaného modelu nebylo zahrnuto Hlavní nádraží Praha; na rozdíl od později vypracovaného znaleckého posudku ze dne 31. 1. 2016, v němž bylo zahrnuto i Hlavní nádraží Praha a tržní cena závodu tak byla určena vyšší částkou 3 310 000 000 Kč. V obou znaleckých posudcích byly konkrétním způsobem vypsány jednotlivé podklady, na jejichž základě bylo ocenění závodu provedeno; taktéž v nich byly uvedeny konkrétní použité metodiky výpočtů ceny závodu a soupisy oceňovaného movitého i nemovitého majetku, pohledávek a závazků váznoucích na převáděném závodu. Taktéž ve smlouvě o převodu části závodu je v článku II. předmět prodeje jednoznačně vymezen, byť formou odkazů na přílohy k dané smlouvě; soud upozorňuje, že např. v bodě 2. 3 smlouvy bylo vysvětleno, proč byly některé položky z předmětu koupě vyloučeny. Kupní cena a platební podmínky

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

byly vtěleny do článku VI. smlouvy, kdy v jejím bodě 6. 1 byla jednoznačně určena kupní cena závodu částkou 3 310 000 000 Kč. je zřejmé, že uvedená kupní cena zcela koresponduje s vypočtenou kupní cenou převáděného závodu obsaženou ve znaleckém posudku ze dne 31. 1. 2016. Pokud tedy žalovaný žalobci odepřel vytvořit novou informaci za účelem vysvětlení výstupu své činnosti, tj. rozboru svého postupu určení finální výše kupní ceny či slovy žalobce vysvětlení změny kupní ceny, je takovéto rozhodnutí v souladu s § 2 odst. 4 informačního zákona. Soud poznamenává, že veškeré výše uvedené listinné dokumenty jsou součástí správního spisu.

11. Dále soud konstatuje, že odpověď Správy železnic na požadavek poskytnutí informací pod písm. a) žádosti, že cena za převáděnou část závodu ve smlouvě o převodu byla stanovena na základě znaleckých posudků, jenž byly žalobci poskytnuty, považuje za velmi vstřícné vysvětlení podstaty obecně formulovaného požadavku žalobce.
12. Vzhledem k výše uvedenému soud neshledat důvodnou ani podpůrnou argumentaci žalobce, v níž obhajoval vznesený požadavek na informace v části a) žádosti poukazem na veřejný zájem na kontrole hospodaření s veřejnými prostředky.
13. Dále se žalobce v části pod písm. c) žádosti domáhal poskytnutí informací týkajících se výše příjmů a výdajů části závodu „Železniční stanice“ za období posledních deseti let ode dne doručení žádosti. Žalobci bylo jak Správou železnic, tak žalovaným zcela jasným a určitým způsobem odpovězeno, že tyto informace mu nelze poskytnout, jelikož dotčená část závodu byla osobou na řízení zúčastněnou vymezena až v době vytváření návrhu smlouvy o jejím převodu, předtím tedy nebyla samostatnou jednotkou; tudíž Správa železnic nedisponuje žalobcem požadovanými údaji o jejích příjmech a výdajích. Soud ze správního spisu ověřil pravdivost tvrzení Správy železnic, jelikož z usnesení představenstva Českých drah, a. s., ze dne 16. 12. 2014, č. 4906/2014, je zřejmé, že organizační složka „Železniční stanice“ byla jako samostatná jednotka vymezena až ke dni 1. 2. 2015. Jak uvedeno výše, smlouva o převodu této části závodu byla uzavřena toliko šestnáct měsíců poté dne 24. 6. 2016 a žádost žalobce byla Správě železnic doručena dne 5. 8. 2016.
14. Soud shrnuje, že v dané věci osoba zúčastněná na řízení vymezila dotčenou část závodu jako samostatný subjekt až ke dni 1. 2. 2015; předtím byla tato část závodu nedílnou součástí její struktury. Jednak soud poukazuje na tu podstatnou skutečnost, že žalobce po Správě železnic požadoval informaci týkající se účetnictví třetí osoby, tj. osoby odlišné od povinného subjektu Správy železnic. Avšak i za situace, pokud by Správa železnic od osoby zúčastněné na řízení údaje o jejím účetnictví skutečně obdržela, což ze správního spisu nevyplývá a Správa železnic takovéto tvrzení popírá, nelze po Správě železnic požadovat provedení podrobného rozboru celkových a souhrnných údajů o příjmech a výdajích společnosti České dráhy a. s., tj. osoby na řízení zúčastněné, tak, aby z nich byly rozklíčovány, vyňaty a žalobci poskytnuty pouze ty údaje, jež mají přímý vztah k dotčené části závodu. Informace žalobcem požadované v části žádosti pod bodem c) by tak musely být teprve dodatečně vytvořeny, resp. musela by být provedena podrobná analýza dat shromážděných činností třetího subjektu, tj. Českých drah, a. s. S ohledem na výše uvedené shledal soud správným postup Správy železnic, jímž informace žalobci odmítl podat dle § 2 odst. 4 informačního zákona. Odepření poskytnutí uvedené informace je taktéž zcela v souladu se závěry obsaženými v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011 – 67, ze dne 27. 11. 2013, č. j. 8 As 9/2013 – 30, neboť její vytvoření by nepředstavovalo pouhý výtah z existujících dokumentů, tj. nejednalo by se o žádnou jednoduchou a mechanickou operaci s daty.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

15. Žalobce v části žádosti pod písm. d) a e) požadoval poskytnutí informací o staničním poplatku, kterým je a/nebo bude spolufinancován provoz nádražních budov převáděných v rámci závodu „Železniční stanice“ a souvisejících podkladových materiálů. Správa železnic informace žalobci dle § 2 odst. 4 informačního zákona neposkytla, jelikož v době podání žádosti nebyla výše ještě staničního poplatku určena a žalobcem požadovaný znalecký posudek k výši staničního poplatku nebyl žalobci předán dle § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona, jelikož byl jedním z podkladových materiálů, na jejichž základě mělo být teprve o výši staničního poplatku rozhodnuto. Soud nesdílí námitku žalobce, že takovéto odůvodnění neposkytnutí informací je vnitřně rozporné. Naopak z odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že dosud nebylo přijato rozhodnutí o výši staničních poplatků, o této otázce bude ve věci teprve s konečnou platností rozhodováno, a jedním z podkladů, na jejichž základě bude výše staničního poplatku stanovena je i znalecký posudek, který žalobce požadoval poskytnout. Jinými slovy, informace o výši staničního poplatku v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí ještě neexistovala, neboť nebyla vymezena; proto byla tato informace správně odepřena dle § 2 odst. 4 informačního zákona. Je pravdou, že znalecký posudek, jehož předmětem bylo stanovení výše staničního poplatku, byl ke dni podání žádosti vypracován, jednalo se tudíž o existující informaci. Nicméně předmětný znalecký posudek byl pouze tzv. podkladovou informací, jež vznikla v rámci procesu rozhodování o výši staničního poplatku, avšak proces přípravy rozhodnutí o výši staničního poplatku nebyl ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí ukončen vydáním rozhodnutí, jímž by byla výše staničního poplatku stanovena. Správa železnic tedy postupovala v souladu s § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona, který jí umožnil dočasně neposkytnout předmětný posudek, neboť se jedná o podklad v dosud neukončeném procesu rozhodování. Správa železnic toto omezení poskytnutí informace do ukončení rozhodování o výši staničního poplatku odůvodnila tím, že poskytnutím této informace před vydáním rozhodnutí o výši staničního poplatku by žalobce mohl získat výhodu před ostatními subjekty podnikajícími v železniční dopravě. Rovněž tak poukázala na možnost narušení své rozhodovací činnosti poskytnutím požadované informace, když o výši staničního poplatku bude teprve v budoucnu rozhodováno.
16. Soud provedené, byť velmi stručné, správní uvážení Správy železnic považuje za dostačující, jelikož je z něj zřejmá legitimita omezení poskytnutí požadovaného znaleckého posudku k výši staničních poplatků nádražních budov převáděných v rámci části závodu. Správa železnic v dané věci přistoupila k uvedenému omezení v souladu s čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, konkrétně s ohledem na ochranu práv a svobod podnikatelů v železniční dopravě, a to v zájmu zachování principu jejich rovnosti a svobodného podnikání, když poskytnuté informace by mohly být žalobcem zneužity s cílem získat výhody na úkor ostatních. Taktéž Správa železnic vzala při uvážení v potaz možnost narušení své rozhodovací činnosti při určení výše staničního poplatku. Soud správní uvážení Správy železnic posoudil jako přezkoumatelné a souladné se zákonem a judikaturou soudů (viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 31/08, rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 5 A 139/2002 – 46, ze dne 18. 12. 2003).
17. Soud v této souvislosti poznamenává, že nepřehlédl žalovaným uplatněné tvrzení ve vyjádření k žalobě, jímž popřel existenci znaleckého posudku k výši staničního poplatku. Soud však je ve správním řízení povinen přezkoumávat zákonnost žalobou napadených rozhodnutí; k vysvětlujícím komentářům obsaženým ve vyjádření k žalobě a učiněným nad rámec či přímo v rozporu s tvrzeními obsaženými v odůvodnění žalobou napadených

rozhodnutí, soud není oprávněn přihlížet a korigovat jimi již přijaté závěry správních orgánů.

18. Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření k žalobě odkázala na nálezný Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1146/16 z 18. 7. 2017, ve kterém Ústavní soud učinil závěr, že společnost ČEZ, a. s. není veřejnou institucí, a proto nemá povinnost dle § 2 odst. 1 informačního zákona poskytovat informace dle uvedeného zákona. Osoba zúčastněná na řízení však v dané věci nebyla žalobcem dotazována k poskytnutí informací, není tedy v této věci rozhodováno o její povinnosti informovat dle informačního zákona. Není tak pro rozhodnutí v dané věci podstatné, zda společnost České dráhy, a. s. je či není veřejnou institucí.
19. Soud tedy v dané věci postup žalovaného, resp. Správy železnic, který odmítl poskytnout žalobci požadované informace v části a), c), d) žádosti dle § 2 odst. 4 a v části e) žádosti jejich poskytnutí omezil dle § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona, považuje za správný a souladný se zákonem.
20. Na okraj soud poznamenává, že z výpisu z obchodního rejstříku ze dne 31. 1. 2020 zjistil, že žalovaného původní název byl v průběhu řízení, konkrétně ke dni 14. 1. 2020, změněn na Správu železnic, státní organizace; proto soud žalovaného v záhlaví rozsudku označil novým názvem, jenž odpovídá údajům veřejného obchodního rejstříku vedeného Městským soudem v Praze.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

21. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, základními zásadami správního řízení a ustálenou judikaturou soudů, dále soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení takové intenzity, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
22. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.
23. Výrok o nákladech řízení pod bodem III. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 5 s. ř. s., neboť soud osobě zúčastněné na řízení neuložil splnění žádné povinnosti v dané věci.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. března 2020

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.